

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΓΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις φρ. 15.—'Εν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.—'Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 25
B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 178, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΓΑΡΙΒΑΛΔΗΣ

Καὶ ὅλι, ἡ Ἰταλία ὅταν παραστῆ γονυπετὴς πρὸ τῆς σοροῦ του καὶ βάνη διὰ δακρῶν ἐκάστην τοῦ βίου του σελίδα, καὶ ὅταν παρὰ τὸ φέρετρον τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ ἑκατομμύρια καρδιῶν ἀναστήσωσι ζωντανὴν ἐξ αἵματος καὶ σαρκὸς τὴν μεγάλην ἐπικὴν τοῦ ἥρωος ὑπαρξίν καὶ παραδώσωσιν ἑαυτὰς εἰς λυγμοὺς διότι αὐτὴ ὑπῆρξε, καὶ αὐτὸς δὲν ὑπάρχει, πάλιν οἱ Ἰταλοὶ θὰ δυσπιστήσωσιν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς ὁράσεως, εἰς τὴν ψηλάφησιν τῆς ἀφῆς καὶ τὸ προσκύνημα τῶν χειλέων διὰ νὰ φέρωσι τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἀμφιβάλλοντες ἂν αὐτὸ τὸ ἀπειρον τοῦ μύθου, τοῦ ἠρωϊσμοῦ, τοῦ γίγαντος, τοῦ ἡμιθέου, τοῦ Θεοῦ, ὅπερ ἀπλούστκτα ὠνομάζετο **Γαριβάλδης**, ὑπῆρξε πράγματι καὶ ἐγεννήθη πράγματι εἰς γελόεσσαν τῆς Νικαίας ἀκτὴν καὶ ἠλίευσεν ἐκεῖ ὁ μικρὸς ναυτίλος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐκ τῶν βουνῶν, ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ ἐγκλείσῃ ὁ μάγος ἐν ἑαυτῷ τὴν Ἰταλίαν ὅλην καὶ ὅταν ἤγειρεν ὁ εἰς τὸν βράχιονά του, ἡ Αὐστρία νὰ αἰσθάνηται ἐπὶ τῶν πτωχῶν τῆς νώτων ἑκατομμύρια βραχιόνων καὶ ἡ Ἐλευθερία ἑκατομμύρια χειρῶν! Καὶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, κατὰ τὴν ἐρωτικὴν περὶ τῆς ἠρωϊκῆς του σαρκὸς μέριμναν τοῦ ἥρωος, παραδοθῶσιν αὐτοὶ οἱ μῦς καὶ αὐταὶ αἱ ἴνες, αἱ ἐγκλείσασαι ἐπὶ ἐβδομήκοντα ἐνιαυτοὺς ὡς ὄχθαι δύο ἡπείρων, τὸν Ὠκεανὸν τῆς ψυχῆς τοῦ ἥρωος ἔλθωσιν εἰς ἀρραβῶνα μετὰ τῶν παρθένων φλογῶν, καὶ ἀγαπώμεναι καὶ θωπευόμεναι ὑπ' αὐτῶν, λειποθυμήσωσιν, ἐξαφανισθῶσιν ἐντὸς τοῦ ἐρωτικοῦ πυρὸς, μία δὲ στήλη καπνοῦ, ὡς ἐκ πυρίτου ἀνδριᾶς λίθου, ὑψωθῆ, ὑψωθῆ, ὑψωθῆ, φιλουμένη ὑπὸ λυσικόμων νυμφῶν-ἀκτίων, δύσεως ἰταλικῆς· ἡ Ἰταλία ἤτις θὰ ἀῖρη τριάκοντα ἑκατομμύρια χειρῶν ἵνα συγκρατήσῃ τὴν ἐν εἰδὲι καπνοῦ φεύγουσαν ψυχὴν τῆς, μιᾶ φωνῆ θ' ἀναβυήσῃ ὅλη : Ὅχι, δὲν ἦτο ὑπαρξίς ὁ Γαριβάλδης, ἀλλ' ἦτο ὄνειρον, παρατεταμένον, σκηνῶσαν παρ' ἡμῖν καὶ τῶρα διαλυόμενον

εἰς νέφος, εἰς καπνὸν, εἰς δόξαν τὸ Μέγα Ὄνειρον τῆς Ἰταλίας.

* * *

Ἦτο ἡ Μεσημβρία ὁ Γαριβάλδης· ἡ Μεσημβρία, μετὸν καυστικὸν τῆς ἡλίου, τὸν γαλανὸν τῆς οὐρανὸν, τὴν δροσερὰν τῆς ἀμπελον, τὴν μαγικὴν τῆς θάλασσαν καὶ τοὺς ἐρωτικούς τῆς κόλπους, ἐφ' ὧν λύνονται ἐν ἐκστάσει οἱ ξανθοὶ τῶν δύσεων πλόκαμοι. Ἡ Μεσημβρία εὐρέθη παριστάνουσα, ὅταν ὁ ἥρωος ἐγεννήθη, εἰκόνα Προμηθέως Δεσμώτου καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Γαριβάλδης εἰς ἐν φίλημα αὐτῆς καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου συνέλαβε τὸν Ἡρακλῆ τοῦ Προμηθέως αὐτοῦ. Γαριβάλδης ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ Ἡρακλῆ — ὁ μῦθος ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὸ στερέωμα τῆς Εὐρώπης ἐκπεπληγμένον ὄρα τὸν νέον ἀστερισμὸν, ὅστις θὰ διατρέξῃ παλαιὸν καὶ νέον κόσμον, διὰ νὰ ἔλθῃ μετὰ θριάμβου πορείαν νὰ καρφωθῆ ὀλόχρυτος ἐπὶ τοῦ φανταστικοῦ Ἐρημητηρίου τῆς Καπρέρας.

* * *

Μεταξὺ τετάρτης καὶ πέμπτης δεκαετηρίδος τοῦ αἰῶνος ἡ πλείστη Εὐρώπη ἦτο δεκαεξαετίας· ἡ δὲ Ἰταλία μόλις δεκαεξαετίας. Δεκαεξ ἔτη ὑπὸ σικελικὸν ἡλίον σχηματίζουσιν ἤδη τὸν τρυφηλότερον παρθένου κόλπον καὶ χύνουσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν ῥόδα ἐγκλείοντα πῦρ καὶ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πῦρ σκορπίζον ῥόδα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τὸ αἶσθημα, τὸν ἔρωτα, τὴν ζάλην! Τὴν δεκαεξαετιᾶ αὐτὴν ἐζήτει νὰ παιδαγωγῆ καὶ νὰ περιορίζῃ, ὡς ὀθωμανίδα ἐντὸς τοῦ χαρμελίου, ὁ αὐστριακὸς εὐνοῦχος. Μίαν ἡμέραν ὁ Γαριβάλδης ἔμαθε παρὰ φίλου τῆς Νέας Ἰταλίας τὸν πόθον, ὃν εἶχεν ἡ δεκαεξαετίας ν' ἀπαλλαγῆ τῶν δεσμῶν τοῦ εὐνοῦχου, τὴν ἠράσθη ἐν τῇ ψυχῇ του καὶ ὠρκίσθη νὰ ζῆσῃ διὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Ὁ ἰππότης ἐφύλαξε τὸν ὄρκον του. Δὲν εἶχον σβύσει ἀκόμη οἱ χρυσοὶ καιροὶ τῶν ὄρκων, τῶν αἰσθημάτων, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς αὐγῆς διὰ νὰ ἀνατείλωσιν ἄλλοι καιροὶ τῆς ἐπισορκίης, τοῦ χρήματος, τῆς ὕλης καὶ τῆς νυκτός. Ὁ ἰππότης γέινε πειρατὴς εἰς Βρασιλίαν, στόλαρχος καὶ ἥρωος εἰς Μοντςβίδεον, διδά-

κύκλου της Λαρίσης ή της πατρίδος Σιάτιστας, ως επέτα αυτή από βουνού εις βουνόν και από βράχη σε βράχη. 'Αλλά παραμερίσατε την ιστορίαν, την δόξαν, την λάμψιν, και υπό το λευκόν φως του σπουδαστηρίου σας παραβάλετε τας δύο Παρθένους. Ποιον μεγάλον χάσμα τας χωρίζει; Πτωχή χωρική ή 'Ιωάννα· πτωχή και ή Περιστερά. 'Αγράμματος και ή μία και ή άλλη. **Ψυχή** και **σώματι** λέγουν διά την πρώτην ήτο προωρισμένη να **μείνη παιδί**· ή Περιστερά· έλεγεν ότι τώρα μόλις ένοιωσε τον έαυτόν της για γυναίκα. "Ωστε αν τας στρατιωτικας δυνάμεις της Λαρίσης αντί του Γρίβα τας διώκει ο Μακράκης, και ή Περιστερά, ως ή 'Ιωάννα εκαιέτο ως μάγισσα, θά ήτο και αυτή και θάμενε παιδί. "Ο πατήρ της 'Ιωάννας την ήπειλει ότι θά την έπνιγε με τας ίοίαις του χείρας, παρά να την βλέπη μαζί με στρατιωτικούς· ή θεία της Περιστεράς, έν ήτο δυνατωτέρα, θά την έστραγγάλιζε, παρά να την αφήρη κορίτσι πράγμα να βγή μοναχή της 'ς τά βουνά. "Η 'Ιωάννα ενεδύθη άνδρικά και δέν έννοούσε ποτέ να τά βγάλη· ή Περιστερά δύο μηνιας εκ της επανάδου έν Λαρίση δέν έννοούσε να βγάλη τή φουστάνελλα. "Η θρησκεία ένέπνεε την 'Ιωάνναν· ή πατήρ την Περιστεράν. "Εκείνη έζητεί να διώξη εκ της Γαλλίας τους 'Αγγλους και αυτή εκ της Μακεδονίας τους Τούρκους. Είχε πίστιν ή 'Ιωάννα εις την άγιαν Μαργαρίταν, ότι δέν θά φονευθι εις τον πόλεμον· και ή Περιστερά εις τό τίμιον ξύλο, ότι βόλι δέν την πίννει. Κατάλευκον πανοπλίαν και κατάλευκον σημαίαν έφερεν ή Παρθένος του Δουρμού· κάτασπρα φορούσε ή Παρθένος της Σιάτιστας· τά φορεί άκόμη ή σύζυγος του Πέδδικα. "Ολίγον έτρωγεν ή 'Ιωάννα· όλίγον τρώγει ή Περιστερά. 18ετής παρουσιάσθη εις τον βασιλέα Κάρολον 'ς εκείνη· 18ετής παρουσιάσθη εις τον βασιλέα Γεώργιον αυτή. Με μόνην την διαφοράν ότι εκείνη τον εύρεν έτοιμοπόλεμον· ένθ αυτή ήξιώθη άκροάσεως όλίγον πρό του προγεύματος. "Αλλά διατί ή Παρθένος της Αύρηλίας φωτοβολει έν τη Παγκοσμίω 'Ιστορία; ή δε πτωχή Περιστερά μόλις ήξιώθη του άμυδρού φωτός της «Ν. 'Εφημερίδος» και του «Μή Χάνεσαι»; Δέν είχαν την αυτήν αι δύο μεγάλην

καρδίαν, κόραι μικροκαμωμένοι, άυλλωμένην προς χείλας άνδρικός; Δέν είναι υπερτέρα ή 'Ελληνίς της Γαλλίδος, διότι αυτή μεν παρεφέρτερο υπό όπτασιών, όραμάτων, υπό τινος θρησκευτικής ματίας, έβλεπε τον 'Αγγελον Μιχαήλ, την άγιαν Μαργαρίταν, ήκουε φωνάς μυστηριώδεις, έπροφήτευεν, έμάντευεν, ένθ ή κόρη της Μακεδονίας την καρδίαν της ήκουεν άντι 'Αγγέλων, τά στήθος της άντι 'Αγίων, τους βραχίονας της άντι προφητείας και τον σκοπευτήν όφθαλμόν της άντι όραμάτων;

"Η διαφορά των χρόνων άφρει τον πέπλον της άπορίας· ή Περιστερά αν έζη εις τό 21 βεβαίως θά είχαν ήδη ψαλή υπό του Βύρωνος, του Ουγκώ και του Σολωμού. 'Αλλ' εις τό 82 ή Περιστερά είναι πικρός αναχρονισμός, σχεδόν γελοιογραφία και πόσο εκαιε καλώς να άποθήση ή Περιστερά την φουστάνελλαν, τό γκρά, τό μανδύλι, και τά τοσαρούχα της και να κρεμάση ένώτια, να λάβη άνδρα και να ζητη να μάθη... γράμματα!

Καλλιόβαν.

ΚΕΡΑΣΙΑ

Τό Μάι έχ' ή άνοιξι, τά χελιδόνια ο Μάρτις,
 'Ο 'Απρίλης τά τριαντάφυλλα κι' ο Μάϊς τά κεράσια.
 Κεράσια, καλώς ήρθατε, βαθειά βαθειά λουσμένα,
 'Σάν τιμημένοις παρθενιαίς, εις της ντροπής τό χρώμα.
 'Εσας και τά τριαντάφυλλα, 'σά διδύμ' άδερφάκια
 Με μιá πνοή του ο Θεός σας έρριξ' έδώ κάτω.
 Σας έχει δώσει και των δυο την άνοιξι πατρίδα,
 Κεράσια, τή γλυκάδα του, την ευωδιά του, ρόδα,
 Και τή ζωή σας λιγοστή, 'σάν καθ' ώραιο δώ κάτω.
 "Οταν σας βλέπω τό πρωι 'ς τά δένδρα σας επάνω,
 Της γής κοράλλια όλόγλυκα, μικρούλια μου κεράσια,
 Πότε μου φαίνεσθε δροσιάς σταλαγματιαίς βαμμέναις
 Μέσ' 'ς την πορφύρα της αύγης,

"Ο Καρύδης εύρών συντρόφους της φάρας του ένεπλήσθη χαράς.
 — Αύτός ο Μουντζουρίδης, μάς ειπε, δέν είναι κακής ψυχής άνθρωπος, αλλά τί να τον κένης που είναι παρά πολύ φιλοβασιλικός. Θέλει με τας καταδιώξεις του να πουλήση έκδούλευσιν εις τον 'Οθωνα, για ν' άρπάξη κανένα παρασημο. "Ας τον να πάη 'ς τό διάβολο.
 — Καλά όλα αυτά, αλλά να μάς καθήση μέσα για τό τίποτα;
 — Σταθήτε να τον κάμωμεν να λυσάξη. Θά έκδώσω έκτακτον παράρτημα για την προφυλάξιόν σας.
 "Ητο αυστηρώς άπηγορευμένον εις τον σκανδαλώδη τότε δημοσιογράφον Καρύδη, ούτινος ή έφημερίς είχε παυθή, του να γράφη έν τή φυλακή.
 "Ο Καρύδης επί τεμαχίου χάρτου έγραψεν άρθρίδιον σφοδρότατον κατά τε του Διευθυντού, του Εισαγγελέως και της βασιλείας, τον χάρτην δε συμπήξας τον έθηκεν ως βούλωμα εις τινα μπουτίλια, την όποιαν παρέδωκεν εις τον σκοπόν, παρακαλών αυτόν, όπως μάς πάρη λίγο κρασί, για να μάς κάμη τά μουσαφιρίκια.
 "Η μπουτίλια έδόθη εις τον άπέναντι μπακάλην, οστις άφαιρέσας τό πώμα έξάπεστειλεν αυτό εις τό τυπογρα-

4=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ"=4

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ίδε αριθ. 296)

Κάτω ο Διευθυντής.

Την επαύριον έν σώματι ώδηγήθημεν εις τον εισαγγελέα Μουντζουρίδην, άνδρα κατεργαρώτατον.
 'Αρηγήθημεν εις αυτόν τό άστειον συμβάν, και μ' όλον ότι επείσθη περί της αληθείας, ούδέν ήττον έκρινε καλόν να μάς διευθύνη εις τά μέγαρα του Καρμπολά, όπου μεταξυ των άλλων εύρομεν και τον Καρύδη, τον γνωστόν του «Φωτός» συντάκτην.
 Τό δωμάτιον εις τό όποιον μάς έ κάλεσαν έφύλαττε κτι ιδιαίτερος σκοπός.

Και τότε χείλ' ήδονικά κι' άμέτρητα χείλακια
 Που στέκεσθε σιωπηλά, με γέλιο, 'σάν να θέτε
 Να μου ειπήτε κάτι τι, κ' έγω να τό γνωρίζω
 Πως είναι γλυκοφίλημα αυτό τό μυστικό σας...
 Σας καρτερούνε με καύμό παιδάκια και παιδούλες,
 Και σας θεωρούνε άχόρταγα 'ς τά καλαθάκια μέσα,
 Και πότ' έκεί τριγύρω σας γυρνούν αι πιεταλούδες,
 Και τότε πάλι σταματούν αι άπάνου σας ξεχνιώνται,
 "Οπως ξεχνιώνται 'ς τή γωνιά τά βράδια του χειμώνα,
 "Οταν τους λέγ' ή μάνα τους ώρατα παραμύθια.
 Σας καρτερεί τριαντάφυλλο άντάμα και κερσί
 Κ' ή γελαστή άδελφουλάμου, ή λιγερή μου αγάπη,
 Την άσπρη την ποδίτσα της μ' έσας να τή γεμίση,
 Να σας κρεμάση χαρωπά 'τ' αύτιά της ταίρι ταίρι,
 Σκουλαρικάκια άτίμητα που τόσω θά της στέκουν,
 Νάρθη μπροστά μου να σταθή και να μ' άποτρελλάνη!

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΙΑΣ

Τί έμορφο που είναι τό καύμενο
 Και δίχως νάχη γλώσσα μυρουδιάς!
 'Από ντροπή και φλόγα καμωμένο,
 Βασιλική πορφύρα· ναι ντυμένο.
 Τί έμορφο που είναι τό καύμενο,
 Τό άνθος της ροδιάς!
 Ποιος ξέρει! κανενός θεού τό μάτι
 — 'Σάν ήταν τ'ούρανου ή γή άδερφή
 Κι' από θεούς καλόβλους, χορτάτη, —
 Θάιδε καμμιά ψυχή καύμό γεμάτη.
 Ποιος ξέρει! κανενός θεού τό μάτι
 Καμμιάν αγάπη θάνοιωσε κρυφή.

φειον — ήτο μεμυημένος — και μετά ώραν, κεραυνοβόλον παράρτημα έκυκλοφόρει έν τή πόλει.
 "Ο Μουτζουρίδης έπήγε να σκάση από τό κακό του.
 Τό παράρτημα έκείνο ήτο όβούζιον ριθόν εις τό φλογερών καμίνε.
 "Απαντες οι φοιτηται συνηθροίσθησαν εις τά προπούλαια του Πανεπιστημίου άπαιτούντες την παύσιν του Διευθυντού και την άποφυλάξιόν μας.
 Στρατός έξ όλων των σωμάτων είχε περιζώσει τό Πανεπιστήμιον, χωρίς ν' άποτολήση την βιαίαν των φοιτητών διάλυσιν.
 Τό, κάτω ο διευθυντής της άστυνομίας! έπερνε και έδιδε.
 Μη άρκούμενοι μόνον εις φωνάς έπλήρωσαν τον τε πρόδομον και δωμάτια τινα λίθων, δι' ών ήρξαντο λιθοβολούντες τον στρατόν.
 "Οταν έζητήθησαν οδηγία εκ των άνακτόρων, αν έπρεπε να προσβάλη τους θυροβούντας; ο στρατός, ο 'Οθων ειπε τό γνωστόν έκείνο εύγενές όσον και βασιλικόν έπος:
 — Καλλίτερα να φύγω έγω, παρά να χυθι μιá σταγώνα αίματος ύπηκούου μου.
 Την έσπέραν άπελύθημεν των φυλακων, έν συνδιασκέ-

'Αγάπη, 'σάν καλόγρηθρα θαμμένη
 Μέσα 'ς τό μοναστήρι της καρδιάς,
 Χωρίς ποτέ σε χείλη να προβαίνει...
 Και ο καλός θεός την άνασταίνει,
 'Αγάπη, 'σάν καλόγρηθρα θαμμένη,
 Και τήνε κάνει άνθος της ροδιάς!
 Κ' έγεινε ζαχαρένιο τό καύμενο,
 Και δίχως νάχη γλώσσα μυρουδιάς!
 'Από ντροπή και φλόγα καμωμένο,
 Βασιλική πορφύρα· ναι ντυμένο.
 Κ' έγεινε ζαχαρένιο τό καύμενο,
 Τό άνθος της ροδιάς!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

"Οταν σιμά μου σε θωρώ
 Κ' είσαι ντυμένη 'σά ναυτάκι,
 Νάμαι για σένα τί μπορώ
 Παρά δικό σου καρθάκι;
 Γυαλό τά μάτια σου θωρώ,
 Θωρώ τά λόγια σ' άεράκι,
 "Οταν σιμά μου σε θωρώ
 Κ' είσαι ντυμένη 'σά ναυτάκι.
 Κ' ήθελα όλον τον καιρό
 Να με κυλάς ή ταξειδάκι,
 Ποτέ λιμάνι να μη 'βρω,
 "Οταν σιμά μου σε θωρώ
 Κ' είσαι ντυμένη 'σά ναυτάκι.
 Κωστής.

ψει δε άπεφασίσθη να τελέσωμεν ειρηνικήν διαδήλωσιν εις την Μουσική κατά του Διευθυντού, φορούντες πλατύγυρα άχύρινα καπέλα με κορδέλας κυανολεύκου, έφ' ών έπεγράψαμεν—Ζήτω ή έλληνική βιομηχανία.
 "Ητο Κυριακή, ότε φορέσας και έγω τό ψάθινό μου έτοιμαζόμην προς αναχώρησιν
 "Η 'Αφροδίτη, ή 'Ελένη και μίξ έτι φιλινάδα των ή Μαριγούλα ήσαν εις τό σπίτι μου.
 "Η Μαριγούλα ήτο ένα ζωηρό κορίτσι όσον και θρασύ.
 "Ητο επαναστατικού φρονήματος, πλήρης ρωμαντικών ιδεών.
 Κεφάλι γεμάτο από μυθιστορήματα και ποιήματα του Σούτσου και 'Ορφανίδου.
 Θά ήτο δεκαεπτά επάνω κάτω έτών.
 Είχε ένα βλέμμα άγριον και όξύ.
 Τό κάτω χείλος της προείχε πως του άνώ, τό όποτον στη φούρκα της έσυνείθιζε να δαγκάνη σχεδόν ειπείν μέχρι αίματος.
 Τά χέρια της ήσαν λεπτά, αι δε φλέβες αυτών ύπεμφαινόντο υπό τό δέρμα της κυαναί.
 "Αφινε και εις τό μικρό της δακτυλάκι πέννα.

ὑπὸ τὴν γενειάδα τοῦ Εὐγενείου ἀπλούστατα ἐκρύπτετο ἡ ἀδυναμία του, καθὼς ὑπὸ τὴν προσωπίδα πᾶσα ἄλλη μορφή. Τοῦτο ἠγνόει ὁ Εὐγενεῖος, ἐνῶ ἐγνώριζε κατὰ βέβαιον ἡ Ματίλδη· νὰ ἀνομολογήσωμεν ἄρα ἅπασι ἐτι τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν πρὸ τοῦ γυναικείου σκῆπτρου;

Ἦλθεν ἡ παραμονὴ τῶν γάμων. Ὁ Εὐγενεῖος ἠσπᾶσθη τελευταίαν φορὰν τὴν μνηστὴν του καὶ ἀνεχώρησεν ὅπως ἐπανερχόμενος ἀποκτήσῃ τὴν γυναῖκά του, τὴν σύντροφον τοῦ βίου, τὴν ὠμιόπλάτην του, ὡς ἐνόητε θωπευτικώτατα—καὶ θρησκευτικώτατα πρόσθετος—ἀπεκκλῆει τὴν Ματίλδην.

— Ἀλλὰ ποῦ μετέβαινεν ὁ Εὐγενεῖος;

— Εἰς τὸν κουρέα! . . .

Ἡ ἰδέα τῆς ἐκπλήξεως (surprise), ἣν θὰ ἐπροξένοι εἰς τὴν Ματίλδην τὸ ἀγένειον πρόσωπόν του, ἡ πεποιθήσις του ἀκόμη, ὅτι ξυραφισμένος θὰ ἐνεφανίζετο εὐμορφότερος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ἴσως ἀκόμη ἡ ζηλοτυπία τῆς ὄλης γενειάδος πρὸς τὴν λευκὴν τρίχα, ἀπολαύουσαν τῶν πρωτείων καὶ τῶν θωπειῶν τῆς Ματίλδης, ὥθησε τὸν ταλαίπωρον εἰς τὸ παρακεκινδυνευμένον αὐτὸ διάβημα· ἐξῆλθε λοιπὸν μετ' ἀποφάσεως καὶ μετέβη εἰς ἓν εὐν κουρείων τῆς πόλεως.

— Νὰ μὲ ξυρίσης! . . . διέταξε τὸν κουρέα.

Ὁ κουρέος ἐδίστασεν . . . ὁ Εὐγενεῖος δὲν ἐνόησεν, ἄλλως ἢτο ἀποφασισμένος· εἶχε καταδικάσει τὴν γενειάδα του εἰς θάνατον.

— Νὰ μὲ ξυρίσης, ἐπανέλαβεν, καὶ ἔθεσε τὸ πρόσωπόν του ὑπὸ τὸ κοπτερόν τοῦ κουρέως ξυράφιον.

Μετά τινα λεπτὰ οὐδεμία θριξὶ ἐφάνετο ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ Εὐγενείου!

Ὁ Εὐγενεῖος εἶχε καταντήσει ἀγένειος.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀκόμη ἐνόησε πλὴν τῆς λεπτῆς αὐρας, ἡ ὁποία μετὰ τὸ ξυράφιον ἔπεται ἀναγκαίως τὸ contrappelo αὐτοῦ, ἐπιδροσίζουσα τὸ δέριμα. Ὁ κουρέος ἀπεσύρετο ἤδη περιλύπως ψιθυρίζων:

— Μὲ τῆς υἱείας σας! . . .

— Εὐχαριστῶ, ἐπεῖπεν ὁ Εὐγενεῖος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κάτοπτρον. Ἀντίκρυσεν τὸ πρόσωπόν του, τῷ ἐφάνη ὅλως νέον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δυσειδές· τούναντίον τὸ εὕρισκε συμπαθητικώτατον ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς ἀδυναμίας καὶ τῆς μεγάλης λευκότητος, ἣν ἀπεκάλυπτεν ἐν αὐτῷ· καὶ ὅμως ἂν ἦτο ἄλλος ὁ ἐν τῷ κατόπτρῳ, ὁ Εὐγενεῖος θὰ ἐδραπέτευεν! Ἐν τῷ εὐρυτάτῳ ἐκείνῳ ἐξ ὑδραργύρου χώρῳ μὲ τὸ λευκὸν καὶ ἐπίμηκες πρόσωπόν του, τὸ λευκότερόν του ὑποκάμισσον—διότι εἶχεν ἐξαγάγει τὸν ἐπενδύτην του—καὶ τὸ φαιὸν τοῦ πανταλόνιον, ὁ Εὐγενεῖος ὠμοίαζε μὲ καρχαρίαν ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης. Μακρὰν ἐν τούτοις ἀπεῖχεν ὁ μελλάνυμφος τοῦ νὰ κάμῃ τὴν περατῆρησιν αὐτῆν· δὲν τὸν ἀδικούμεν· μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ πατήρ θαμβοῦται πρὸ τῆς καλλονῆς τοῦ θυγατρίου του, ὅπερ δυσκόλως θὰ ἐτάσσετο μετὰ τῶν ὁμογενῶν, ἢ πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ μικροῦ του διαδόχου, ὅστις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τρίτων προιοιωνίζει ἐνδοξὸν ἀγαθόπουλον! καὶ ὅμως ὁ ἐγωῖσμός αὐτὸς εἶναι μὴδαμινὸς ἀπέναντι τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν τῶν ἰδίων, τοῦ αὐτεγωῖσμοῦ, ἂν μοι ἐπιτρέπεται ἡ λέξις. Ἦτο λοιπὸν ὠραῖος ὁ Εὐγενεῖος ἢ τοῦλάχιστον συμπαθητικὸς καὶ μὲ τὴν πεποιθήσιν του αὐτῆν, τὴν ὁποίαν ἐσάλεινε κάπως ἡ ἀποκοπὴ τῆς λευκῆς τριχῆς, ὡς δυσποῖωνος, διευθύνετο πρὸς τὰ τεμένη τῶν γάμων του.

V

Ἦτο ἐσπέρα τοῦ Μαΐου· πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος εἶχε δύσει κατὰ τὸ ἔκθρον εἶναι εὐχάριστον τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου, ἐνῶ τὸ φῶς του εἶναι ἀείποτε ἀναγκαῖον· μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καταφεύγομεν εἰς τὸ τεχνητὸν φῶς. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχον ἀνάψει τὰ συνήθη φῶτα ὅλα· αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως· μίαν τούτων ἔλαμπε περισσύτερον τῶν λοιπῶν· ὠμοίαζε τὴν σελήνην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ. Ἦτο ὁ οἶκος τῆς Ματίλδης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδίδε πλειότερον φῶς ἢ καλλονὴ τῆς λευκῆς νύμφης· οὐδέποτε ὁ οἶκος παρουσιάζει φαιδρότερον ὄψιν ἢ ὅταν τὸν στολιζῇ νύμφη. Πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν παρόντες· ἀνεμῆνετο μόνος ὁ γαμβρός· ἡ νύμφη τὸν ἀνέμενε, καθὼς ὁ Νῶε ποτε τὴν λευκὴν του περιστερὰν! Ψιθυρισμοὶ τινες, γέλωτες, ἀστεῖσμοι μετὰ τῶν προσκεκλημένων, πειράγματα ἔλαφρα πρὸς τὴν νύμφην, ἀποτελοῦσι συνήθως τὸ προανάκρουσμα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ γαμβροῦ· ἔπειτα σιγὴ . . . ὁ γαμβρὸς ἔρχεται . . . νὰ, νὰ . . . ἀκούονται οἱ βηματισμοὶ του . . . οὐδεὶς πλέον ἀναπνέει . . . εἶναι ἐκεῖνος . . . νὰ τον, νὰ τον . . . ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ὁ Εὐγενεῖος . . .

Ἐν Ἄ! φοβερόν ἐξῆλθε τῶν χειλέων τῆς Ματίλδης, ὡσεὶ δηχθείσης ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄψους, εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Εὐγενείου.

Ἀληθῶς ὁ νυμφίος ὠμοίαζεν ὡς γουστέρα!!!

Ὁ Εὐγενεῖος ἔστη ὡσεὶ κεραυνόπληκτος, ἡ Ματίλδη ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν ὑποτρεμουσῶν χειρῶν τῆς, οἱ δὲ προσκεκλημένοι ἔμειναν κεχηνότες . . . Tableau!

VI

Παρήλθεν ἕκτοτε χρόνος τις καθ' ὃν ἡ γενειὰς τοῦ Εὐγενείου ἤρχισεν ἀναγεννωμένη· δὲν εἶχεν ὅμως ἐπανέλθει ἀκόμη εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς κατάστασιν, ἐν ᾗ ἡ Ματίλδη εἶχε πλέον ὑπανδρευθῆ μετ' ἄλλου . . .

Ὁ Εὐγενεῖος οὐδέποτε εἰς τὸ ἐξῆς ἔκοψε τὴν γενειάδα του, ἐν ᾗ ἡ λευκὴ θριξὶς δὲν διεκρίνετο μετὰ τῶν πολλῶν συναδέλφων τῆς, καθὼς πρόβατον ἀπολωλὸς ὅπου ταν ἐπανέλθη εἰς τὸ ποίμνιον μετὰ τῶν συντρόφων του.

Δόκτωρ.

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΙΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς καὶ ἄλλα στιγμιαῖως ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἴδους καὶ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν μοναδικῶν καταστίχων τοῦ ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος EBLER et KRISCHNE τοῦ Ἀννοβέρου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΖΟΒ τοῦ γαλλικοῦ οἴκου JEAN BARDOU πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.